

értve per-
tán befolyt
szerez. —
már az. —
félő vála-
küldeményt
akkor nem
vonatkozik
sűrűbben.
emmi kifo-
mepi versét
— **Hunkár**
den *vasuti*-
en 52 szám
10,000-en.
ogy a sors
pen ti nem
szorozzátok
ersengésnek
a az a ked-
ptok a rejt-
lva, meg is
vágni, mert
elibe vágni
történet is
avatja, az
ír az elmon-
llhasználok.
még a *kütt*.
anta s még
his : a »*Kis*
herzeg kis-
s. — **Wal-**
szkém, aki
vált, milyen
yedét, mert
mer Huska.
len. Akkor
könyv-alak-
dar, Lányi
o Piroska,
szem, hogy
ian a nagy
János A.
zésü levélre
n.

itos levelét
F. b.

T:
ny Mártát :
(éve) **Heszke**
z-utca 44 a.

enaem-épület.
sten.

HÁROM GYERMEK, EGY LAPDA. (Lásd a 334. lapon.)

I. köt. 21. szám.

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. május 24-én.

OMAS ÉS LALLA.

— Indiánus történet. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

RÖS, edzett férfiu is nem ritkán elcsügged, mikor hosszas küzdelemben azt tapasztalja, hogy minden erő-feszítése, kitartása hiába való, nem tudja elhárítani a veszedelmet. Nem csoda, ha Ripleyné és Benjamin végkép elvesztették minden reménységöket, mikor annyi fárasztó vergődés után végre is azt látták, hogy nem kerülték el a halálos veszélyt, itt az ellenség a nyakukon.

A vörös harcosok, miután egy-két percig láthatók voltak, ismét eltűntek. De ebből természetesen éppen nem azt kellett következtetni, hogy odább álltak. Benjamin is, anyja is jól tudták, hogy a vörös-bőrűek csak azért tűntek el, mert olyan helyen akarnak rárontani prédájokra, ahol legbiztosabban tehetik. Látták, hogy puska van Benjaminsnak a kezében, tehát tudhatták, hogy nem boldogulnak egészen könnyen, ha vigyázatlanul támadnak.

Az első pillanatban talán ezt is letették volna, annyira elcsüggedtek a szegény menekülők. Megálltak s Ripleyné és Benjamin néhány másodpercig szótlánul, sápadtan bámultak egymásra.

Ripleyné végre szomorú megadással mondá:

— Most már végünk van! Hiába volt minden vergődésünk, erőlködésünk. Nincs többé menekülés. Hát legyen meg, amit ránk mért a Gondviselés!

Benjamin még fiatalabb volt, hogy sem egykönnyen bele tudott volna nyugodni

a változhatatlan végzetbe. Arcza szinte eltorzult a tehetetlen dühtől és fogait csikorgatva szorongatta a puskáját.

— Hát nem próbálhatnánk mégis valamit?

— Mit tehetnénk? Te egymagad nem szállhatsz velök szembe.

— Akkor hát kísértjük meg, hogy erre a sűrűbb erdőbe osonjunk el... Ha nem sikerül, végre sem leszünk rosszabbul, mint most... Meglehet, hogy épp olyan szerencsés irányba megyünk, ahol nem látnak meg a vörös gonoszok.

Ripleyné szomorúan rázta a fejét.

— Ne áltasd magadat, édes fiam! A vörös-bőrűek itt vannak valahol egészen közel. Mi nem látjuk őket, de ők bizonyosan látnak, szemmel tartanak.

Alig hogy ezt mondta, már meg is győződtek, hogy igazat mondott. Nem igen messziről eléggé hangos beszéd hallatszott... jeléül, hogy az indiánusok most már nem is akarták titkolni jelenlétüket.

— Amott vannak! szólt Ripleyné. Minden pillanatban ránk törhetnek.

— Jól van, hát legyen meg, aminek lenni kell! mondá Benjamin komor elszánt-sággal. Ti maradjatok itt... én eléjök megyek.

— Mit akarsz tenni?

— Az egyedülit, amit tehetek. Ha már el kell pusztulnunk, legalább nem kapnak olcsón a hatalmukba. Még egyszer használt veszem jó puskámnak és fogadom, hogy legalább egyikök ma élte az utolsó napját!

Megindult. De Lalla, ki eddig figyelmesen hallgatta beszédöket, megfogta.

— Ne menj! Maradj itt. Majd én megyek.

Meglepetve néztek rá.

— Hová mégy? Mit tehetnél te, szegény kicsikém? kérde Benjamin.

— A vörös harczosokhoz megyek. Omas megmondta, mit tegyek.

A vörös-bőrű leánykának ez a nyilatkozata még inkább meglepte Ripleyéket, de magyarázatot nem kaphattak, mert Lalla nem várt engedélyre, hanem gyorsan eliramodott abban az irányban, a honnan az imént a beszéd hallatszott. Csakhamar el is tűnt a fák közt.

— Mit akarhat? szólta Benjamin.

— Kétségkivül beszélni akar vörös farkonaival a mi érdekünkben.

Benjamin a vállát vonogatta.

— Ilyen gyermek-lány beszédére azok a vérengző vadak nem fognak lemondani a prédájokról. De hát legyen! Már ugy is mindegy. Várjuk meg, mi történik.

Kidőlt nagy fa hevert ott közel, arra ültek le s Benjamin a fára keresztbe fette puskáját, úgy hogy bár mely pillanatban megragadhatta. Aztán vártak. Csüggedten, fásultan, mint a halálra ítélték, kimerülten ültek ott és mereven bámultak maguk elé.

Ezalatt a kis Lalla oda ért a három vörös harczoshoz. Nem köllött messze futnia; alig száz lépésnyire lappangtak, olyan helyen, ahonnan jól ráláttak a menekülőkre.

Ugyancsak elbámultak, mikor maguk fajtájabeli leánykát láttak közeledni. Lalla pedig megörült, mert az egyik vörös harczosban ráismert Vörös Farkasra, akinek a vigvamja (kunyhója) szomszédos volt az Omaséval.

— Uff! kiáltá meglepetése jeléül a tollkoronás főnök. Miféle gyermek ez?

— Ez . . . csakugyan! Ráismerek, ez

Lalla, a vitéz Omas leánya, mondá Vörös Farkas.

Épp ekkor ért Lalla oda.

— Én Lalla vagyok, a vitéz és nagy harczosnak, Omasnak leánya.

— És hogy kerülsz ide? kérde a főnök.

— Fehér testvérekkel vagyok utban amarra.

És kelet felé mutatott.

— Fehér testvérekkel? A te helyed otthon van a vigvamban. És vörös embernek, gyermeknek fehér ember nem lehet a testvére, mert a fehér ember nekünk ellenségünk. Hogy kerültél azokhoz a fehér emberekhez? Elfogtak?

— Nem fogtak el. Omas vitt hozzájuk vendégül és azt akarja, hogy velök legyek. Mert Omas vezette őket ide az erdőbe, de Omas nagy harczos, vitéz harczos és vissza kellett térnie a vörös harczosokhoz. Azért meghagyta nekem, hogy ha vörös testvérekkel találkozunk, mondjam meg nekik ezt: Ezeket a fehér embereket nem szabad bántani, mert ezek Omas barátai; Omas együtt szivta a pipát fehér gyermekek apjával, evett a kenyerökből, békén aludt a vigvamjokban és gyógyító irt kapott tőlök betegségében. Aki őket bántja, Omast bántja és Omas meg fogja büntetni.

Lalla élénken és szaporán beszélt (Lásd a képet a 324. lapon.) és a három vörös harczos egy pillanatig sem kételkedett, hogy csakugyan minden úgy van, ahogy Lalla mondja. Gondolkodóba estek, mert jól ismerték Omast, aki nemcsak vitéz, hanem ha megharagudott, rettenetes is tudott lenni. Ámde a főnök mégsem gondolt arra, hogy ilyen kis leánynak a pusztá fenyegetőzésére kieressze kezéből a prédát. Homlokát összeránczolva mondá:

— Omas vitéz harczos, de nem főnök, tehát nem parancsol. Én parancsolok. Omas kedviért megteszem, hogy nem öljük meg mindjárt itt ezeket a sápadt-képűeket, hanem elvisszük magunkkal a harczosok táborába és ott végezzük el, mi legyen velök. Ha Omas ott van, ő is beszélhet, ha ugyan igazán meri védelmezni a sápadt-képűeket.

Lalla ezt csak úgy félig-meddig értette meg, de annyit megértett, hogy barátai nem menekülhetnek odább, pedig apja azt kívánta, hogy bántatlanul jussanak el céljokhoz. Ime, ezek itt nem igen hederitenek az Omas izenetére. Lallát valóságos harragra lobbantotta.

— Omas azt kívánja, hogy fehér test-

... ÉLÉNKEN ÉS SZAPORÁN BESZÉLT. (Lásd a 323. lapon.)

vérei oda mehessenek, a hová akarnak, mondá hevesen. Omas nagy és erős harczos, és én elmondok neki mindent és az Omas tomahaakja szét fogja hasítani a fejét annak, aki bántja az ő barátait!

Gyerek-beszéd volt ez, de megvolt a hatása, különösen Vörös Farkasra, aki nagyon jól ismerte Omast. Intett a másik

kettőnek s a három vörös harczos félre vonult tanácskozássra.

— Amit ez a kis Lalla beszél, arról most már hiszem, hogy csakugyan Omas izenete, szólt Vörös Farkas. Legjobb lesz, ha futni engedjük ezeket a sápadt-képűeket, nehogy meggyűljön a bajunk Omással.

meddig értette
hogy barátai
eddig apja azt
ssanak el cél-
n hederitenek
alósággal ha-

gy fehér test-

harczos félre

beszél, arról
kugyan Omas
Legjobb lesz,
a sápadt-ké-
ön a bajunk

A másik kettő azonban, kivált a főnök, nem félt annyira Omastól és megmaradt a mellett, hogy nem engedi futni a menekülőket. A főnök megvetőleg szólt Vörös Farkashoz:

— Gyáva róka vagy, hogy kis gyermek fecsegése is megriaszt. Ki tartozik számot adni Omasnak?

— Tartozni nem tartozunk. De még mindenki megbánta, aki megtagadta Omasnak valamely kívánságát. Omas az ő haragjában rettenetes, mint a pusztító fürgeteg és akire ő lecsap, az biztosabban meghal, mint akire a felhőkből a tüzes nyíl csap le.

— Majd meglátjuk, ha együtt leszünk mindnyájan harczosok, csakugyan megijednek-e mindnyájan Omastól, felel a főnök daczosan. Megfogadtuk, hogy kiirtunk minden sápadt-képűt. Hát majd hadd adja Omas okát, miért köllene épp ezeket életben hagynunk? Gyerek-beszédre vitéz harczos nem hallgat.

— Jól van, tegyetek, amit akartok, szólt Vörös Farkas boszusan. De én bizony nem kötök ki Omással.

Ezzel ott hagyta társait és vissza indult Lalla felé, míg azok ketten tanácskozni kezdtek, hogyan kerithetnék legkönnyebben hatalmukba a menekülőket.

— A fehér fiunak tűz-csőve van, bizonyosan tud is löni, kettőnkől egyiket lelőheti, aggódott a főnök.

— Mindjárt teszek róla, hogy ne löhesen, felelt a másik. Nézd, hogy ülnek ott! Maradj itt és meglátod, hogy kifogok azon a sápadt-képű fiun. Aztán mikor ideje lesz, jőjj te is gyorsan oda. Elfogjuk őket könnyű szerrel.

Az indiánus megindult, de nem Ripleyék felé, hanem az ellenkező irányban. Épp

ezért Lalla, aki jól látta ezt, nem gondolt arra, hogy ebből újabb baj származhatik barátaira. De meg épp ekkor ért hozzá Vörös Farkas és Lalla azt hitte, hogy ez most mindjárt azt fogja tudtára adni, hogy vissza térhet fehér barátaihoz, mehetnek nyugodtan tovább. (Folyt. köv.)

A MEGALÁZOTT KIRÁLY.

— Népmese. —

HOL volt, hol nem volt, volt egyszer valahol és valamikor egy hatalmas király. Nagy volt az esze és nagy a vitézsége, sok nagy háboruban győzedelmeskedett, minden ellenségén kifogott, vele pedig nem birt senki. De nagy is volt aztán a büszkesége és hiúsága, mivel hogy senki sem mérközhetett vele. Érezte is a hatalmát mindenkivel és aki oda került a színe elé, ur vagy paraszt, gazdag vagy szegény, az bizony azt sem tudta, melyik lábára álljon.

Hát ez nem igen jól volt így az embereknek, de el köllött viselniök, mert nem lehetett rajta segíteni.

Egy napon templomban volt a király és hallgatta a prédikációt. Az öreg püspök prédikált, még pedig arról, hogy »aki maga magát fölmagasztalja, az megaláztatik; aki pedig megalázza magát, az fölmagasztaltatik«.

A király hangosan fölkaczagott.

— Ostoba beszéd! mondá és kevélyen távozott a templomból.

Épp azon a napon a királynak kedve kerekedett, hogy megfürödjék. Amint ott ült a fürdőben a függöny mögött, oda tévedt egy koldus-fajta ember, aki nagyon hasonlított a királyhoz. Ez az ember gyorsan levetette a maga szurtos, kopott, ron-

gyos ruháit, magára öltötte a király pompás ruháját, fejére tette a koronát és odább állt, a nélkül, hogy a király észre vette volna.

Mikor ez az ember kilépett a palota tornáczára, mindenki mély hajlongással fogadta, mert a királynak hitte. És így be is jutott a királyi termekbe és elfoglalta a trónust.

Az igazi király, mikor megelégette a fürdőzést, föl akart öltözni, de nem találta a ruháit. Látott holmi szurtos rongyokat, nem tudta, hogy kerültek oda, de nem is törte rajta a fejét, hanem csöngetett! A szolgák azonban, már távozni látván azt, akit a királynak hittek, nem voltak többé ott közel, nem jelent meg senki. Boszankodott, csodálkozott a király, de végre is mit tehetett? Oltözetlenül nem mozdulhatott ki, tehát magára rántotta a koldus köntösét és nagy mérgesen kilépett, hogy számon kérje: ki merte rajta ezt a csufságot elkövetni?

De ugyan megjárta, mikor haragosan pattogni kezdett a palota tornáczán. Rög-tön ott termettek a palota-örök és galléron fogták, aztán tuszkolták kifelé.

— Semmirekellők! rivalt rájuk. Hát nem látjátok, hogy én vagyok a királyotok?

Az örök nevetve néztek egymásra.

— Meghibbant az esze ennek a szegény ördögnek. De hogy is járhatott ide a palota belsejébe? No, atyafi, lódulj innen szaporán!

És egy-kettő!... a szegény király azt sem tudta, mi történik vele: egyszerre csak azon vette észre magát, hogy künn van az utcza közepén, kidobták a saját palotájából. Mikor pedig ott kezdett mérgesen pattogni, a sok járókelő ember részint nevetve, részint szánakozva nézett rá.

— Tébolyodott az isten-adta! Királynak hiszi magát, be kell vinni a bolondok házába.

Megszeppent a király és inkább elhallgatott, aztán egy mellék-utczába sietett, ahol kevés ember járt. Gondolkozni kezdett és bizony maga is majdnem azt hitte, hogy bele bolondul ebbe a hirtelen változásba. Sehogy sem tudta megérteni, mi történt vele. Végre azt eszelte ki, hogy a palota hátsó része felé kerül, az istállókhöz. Ott vannak a lovászai, csatlósai, azok bizonyosan ráismernek.

De ott sem járt jobban. Sőt még rosszabbul, mert ostorral kergették el, mint gyanus csavargót, aki bizonyosan lopni akar.

Kábultan, megzavarodva tántorgott odább és sirva rogyott egy kőrakásra. Egy jó szivű ember, aki épp arra ment, megsajnálta és alamizsnát adott neki; de ő még folyvást királynak érezte magát és dühösen ütötte el a feléje dobott fillért, aztán fölugrott és új tervet főzött ki, hogy csodálatos helyzetéből szabaduljon. Emlékezett egyik-másik régi hű emberére, tudta, hol laknak, tehát azokat kereste föl. Csakhogy be sem jutott hozzájuk. A szolgák be nem bocsátották.

— Ilyen csavargónak semmi dolga sem lehet nálunk.

Most már nem volt többé maradása a városban. Elbolyongott a vidékre s maga sem tudta, hová megy. Éhség, szomjúság gyötörte és mit tehetett? Könyörögni kellett egy darab kenyérért.

Több nap mult el ilyképen. És napról-napra nyomoruságosabb lett. A hét végén egy jó szivű paraszt megengedte, hogy a pajtájában megháljon; mert eddig a szabad ég alatt éjszakázott, de most megeredt az eső és nem volt hajléka hová meneküljön.

Másnap, vasárnap, a paraszt az egész háza népével együtt templomba ment s a koldus-király is utánok sompolygott, meghúzódott a templom egyik oszlopánál. Onnan hallgatta a prédikációt.

Öreg pap prédikált itt is, még pedig éppen arról, amiről egy héttel előbb a püspök: »aki maga magát fölmagasztalja, az megaláztatik; aki pedig megalázza magát, az fölmagasztaltatik.«

E szavak szinte bele nyilaltak a szerencsétlen király szívébe. Most már értette a büntetést, amely oly rettentően sújtja és mély megbánás fogta el.

— Fölfuvalkodtam és im megaláztattam! És talán még nem is eléggé az én nagy bűnömért. Mit tegyek, hogy a Mindenható bocsánatát kiérdemeljem?

Ám az a rejtélyes idegen, aki ő helyette a királyi trónt elfoglalta, kihirdette az egész országban, hogy koldulni nem szabad. Aki másképp nem tud magán segíteni, lépjen a király elé, ő majd segít minden szenvedő és szükölködő baján.

Mikor a koldus-király ezt hallotta, felsohajtott:

— Aki most ül a trónuson, sokkal inkább méltó a királyi koronára, mint én. Hát csak uralkodjék és tegye boldoggá az országát.

Aztán fontolgatni kezdte, hogy hát csakugyan nem tehet-e egyebet, mint hogy kolduljon?

— Ezer és százezer szegény ember keresi nehéz munkával a kenyerét, de nem koldul. Én is dolgozni fogok.

Beállt napszámosnak. Az első nap még csak boldogult valahogy, mert igen szelid gazdához került. De már a második napon sehogy sem bírta. Nem volt szokva a nehéz munkához, rövid idő alatt kidőlt, a többi

munkások kicsufolták, a gazda pedig elkergette. S megtörve szólt magához:

— Csakugyan koldus vagyok, egyéb nem lehetek. A király pedig megtiltotta a koldulást. Nincs más hátra, mint hogy törvényét kövessem és hozzá forduljak alalmazsnáért. Hozzá, aki megfosztott trónomtól! De megérdemeltem. Hát most alalmazsnát fogok tőle kérni.

És mint nyomorult koldus vándorolt vissza a fővárosba, ahol egykor mint büszke és hatalmas király uralkodott. Ott aztán a királyi palota elé vánszorgott és várta, hogy rá kerüljön a sor. Mert nagyon sok szegény nyomorult gyűlt ott össze s ő maradt utolsónak, kit a király elé vezettek.

Mikor végre oda került, akkor a király, vagyis aki oly csodálatosan elfoglalta a trónt, szelid mosollyal eléje sietett, kézen fogta és így szólt:

— Végig szenvedted a megpróbáltatást és győzelmesen szenvedted végig: szivedben a megbánással, nagy hibádat belátva, megalázkodással vezekelve tértél ide vissza. Méltó vagy, hogy újra elfoglald trónodat. Im, vedd vissza koronádat, öltsd magadra biboros palástodat és jóssággal, bölcseséggel, szelidséggel tedd boldoggá népedet!

A király szólni sem tudott ámulatában; azt hitte, csak álmodik. De amint fölocsu-dott, fején érezte a koronát, vállán a biboros palástot s ott hódoltak előtte az ország nagyjai. A rejtélyes idegen pedig eltűnt, nem is látta többé soha senki.

Bölcseséggel, szelidséggel, jóssággal uralkodott aztán a király sokáig és boldog volt maga is, boldog volt népe is. És talán még ma is boldogan uralkodva élne, ha már réges-rég meg nem halt volna.

IGAZ volt-é, mese volt-é?
Hogy megtörtént, annyi áll:
Egy vén kovács kunyhójába
Bekopogott a halál.

Szegény ember temetése
Nagyon, nagyon szomorú . . .
Nem siratta, ahogy vitték,
Csak egy lány, meg egy fiú.

Amíg élt is a jó öreg,
Koplaltak biz' eleget.
Öreg mester! Árváidnak
Ki ad már most kenyeret?

Mese volt-é, igaz volt-é?
Igaznak köll lennie . . .
A két gyerek eléldégelt,
Bár nem is volt senkije.

Ejszakánként a műhelynek
Kis kohóján tűz lobog —
Mintha tiz legény munkálna:
Serényen foly a dolog.

A pörölynek nincsen nyugta,
Cseng az üllő, szikra száll,
Vas megolvad, pattan, görbül . . .
Mind ez mégis csoda már.

És reggelre kész a patkó,
Apró s nagy szög, pánt s egyéb.
Láthatatlan kezek szerzik
Két árvának kenyerét.

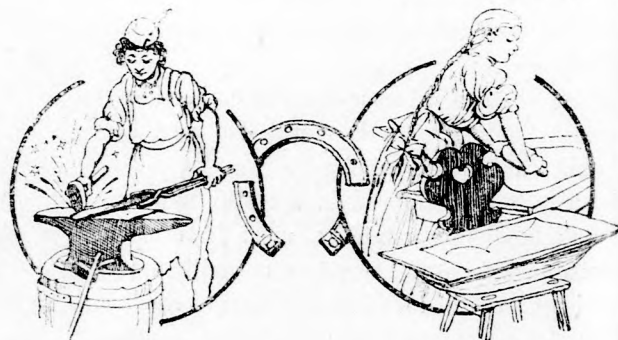
Két árvának jól megy dolga —
Fogy a patkó, fogy a szeg.
Éjszakánként cseng az üllő . . .
Még kicsiny a két gyerek.

Évre év jö . . . és a fiú
Az üllőhöz oda áll:
Megpróbálja, a pöröllyel
Maga is tud bánni már.

Mulnak évek . . . és a lányka
(Már eladó is lehet)
Keserü a más falatja —
Maga süt hát kenyeret.

Mese volt-é, igaz volt-é,
Hogy megnőtt a két gyerek . . .
A műhelyben csönd van éjjel,
Nyugton alszik az öreg.

Sárosi Árpád.

TAVASZ ÖRÖME.

VIDÁM gyermek, zengő madár,
Dusan rakott rózsa-ág —
Tavasz boldog örömevel
Tele van a nagy világ.

Kis madarak énekelnek,
A rózsza szór illatot,
S fenn a kéklő magas égen
Arany fényü nap ragyog.

Bár meddig keresnél, szebbet
Nem nyujthat e nagy világ:
Mint a gyermek, mint a madár,
Mint az illatos virág.

DERÜLT ÓRÁK.

(Képpel a 331. lapon.)

KIS olvasóim közül többen nem csak azt írják nekem, hogy a »Derült órák« ezimen között játékok csakugyan derült órákat szereztek nekik, hanem maguk

is irnak le játékokat, melyekkel jól mutatnak s ezért közölni kívánják olyan olvasótársaikkal, akik még nem ismerik. Ezekből közlök ma hármat.

1. *Kakas-viadal.* A játékosok körbe állanak és kettő közülök, akár a két legna-

dolga —
zeg.
üllő . . .
ek.

lányka

erek . . .
n éjjel,
.

rosi Arpad.

gyobbik, akár akiket a sorsolás jelölt ki, megkezdi a játékot. Egyik is, másik is fél-lábra áll, még pedig a jobb lábára, aztán karjukat egymás mellének feszítve, tuskol-ják egymást. A feladat az, hogy ebben az erőlködésben is féllábon állva maradjanak. Aki hamarabb leteszi a bal lábát, az vesz-tett és vissza áll a körbe, a győztes pedig másik ellenfélt választ a körben állókból s újra megindul a játék. Az lesz végül a győztes, aki legtöbb ellenféllel szemben meg birt maradni a féllában.

2. *Mi volt az a husz?* Ez a játék olyan-korra való, mikor a társaságnak nincs kedve mozogni, szaladgálni, hanem pihengetve szeretne szórakozni. Minél többen vesznek részt, annál jobb s mindenkinek alkalma nyílik, hogy bebizonyítsa emlékező tehet-ségét.

A játékosok egyike a rendező, a többiek pedig mindnyájan czeruzával és tiszta pa-piros-darabokkal látják el magukat. A ren-dező a szobában — vagy ha szabadban foly a játék, a társaságtól messzire — tálczára vagy deszkára husz különféle tár-gyat rak, a lehető legrendetlenebbül és a lehető legkülönbözőbbeket: tollat, gyűszűt, kavicsot, pénzdarabot, virágot, papiros-szele-tet stb. Az így megrakott tálczát bemutja a társaságnak s két perczig, de semmi szin alatt sem tovább, engedi, hogy nézegessék. Hozzá nyulni a tárgyakhoz nem szabad.

A két percz leteltével a rendező vissza viszi a tálczát a szomszéd szobába (vagy szabadban messzire a játékosoktól) és vissza térvén, kérdi:

— Mi volt az a husz? Két perczig ír-hatjátok.

Ekkor mindenki elő veszi a maga czeru-záját és papirosát és följegyzí, amire em-

lékszik. Másnál kérdezősködni vagy kettő-nek szövetkezni nem szabad, hanem teljes csöndben kiki fölírja a papirosra ama tár-gyak nevét, amelyeket a tálczán látott és alá írja a saját nevét. A rendező, kezé-ben az órával, jelt ad, mikor a három percz letelt, kalapba gyűjti a czédulákat és vissza hozza a tálczát, melyen az előbbi tárgyak érintetlenül vannak. Aztán sorra elő veszi a kalapból a czédulákat és felolvassa, ki mit jegyzett föl, ami rendesen nagy mulat-ságul szolgál. Mert mindig akadnak figyel-metlenek, szórakozottak, akik a husz tárgy-ból alig néhányat tudnak följegyezni, vagy olyat is jegyeznek föl, ami nincs a tálczán, amiről most meg is győződhetik.

Aki legtöbb tárgyat tudott följegyezni, az nyeri el a kítüzött jutalmat. A játék folytatásánál mindig más-más husz tárgyat kell a tálczára rakni.

3. *A függő kincsek.* Az előbbi játék in-kább a nagyobbaknak való, akik már írni tudnak és emlékezetüket meg bírják feszí-teni. Most olyan játékhoz fogunk, melyben kisebbek is bizonytal szívesen vesznek részt. A jó mama pedig szintén szívesen adja meg a hozzá valót.

Hosszu, erős zsinórt vagy vékony köte-let veszünk és több-soroson különböző ma-gasságban keresztül-feszítjük a szobán; ha pedig szabad ég alatt rendezzük a játé-kot, két fára kötjük. A kötélre vékony fonálból ide-oda, rendetlenül, mindenféle apró jutalmat kötözünk rá: csemegét, játé-k-szert stb. aztán sorshuzás vagy kiolvasás utján meghatározzuk, ki kezdje meg a kincs-keresést.

Akire a sors esett, annak vékonyka pál-czát adunk a kezébe, a szemét jól beköt-

vagy kettő-
hanem teljes
sra ama tár-
tálczán látott
endező, kezé-
három perc
kat és vissza
bbi tárgyak
orra elő veszi
felolvassa, ki
nagy mulat-
kadnak figyel-
a husz tárgy-
egyezni, vagy
nes a tálczán.
tik.

t följegyezni,
mat. A játék
husz tárgyat

bbi játék in-
kik már irni
birják feszi-
gunk, melyben
vesznek részt.
szívesen adja

vékony köte-
ülönböző ma-
k a szobán;
dezzük a játé-
télre vékony
l, mindenféle
emegét, játék-
ragy kiolvasás
e meg a kincs-

vékonyka päl-
ét jól beköt-

jük és a függő kincsektől nyolcz-tiz lépés-
nyire vezetjük, még pedig arra az oldalra, a
merről a feje magasságában levő kötél elő-
ször akad utjába, vagyis a kisebb játékost az
alacsonyan, a nagyobbbat a magasabban
kifeszített kötél oldalára. Ott néhányszor
megforgatjuk, hogy ne tudhassa biztosan

az irányt, aztán jelt adunk, hogy indulhat.
A kincskereső feladata az, hogy a kincses
kötélhez közeledjék, ideje-korán megálljon
és a pälczikával háromszor suhintson per-
sze gyöngén a kötélről lógó kincsek felé.
Ha eltalálja valamelyiket, az az övé. Ha
háromszori ütésre sem találta el egyiket

A FÜGGŐ KINCSEK.

sem, vagy ha még a találgatás előtt annyira
előre ment, hogy fejével a kötelet érintette,
akkor vesztett és más kezdi a próbálgatást.

A kincskeresőnek, kivált a kisebbek kö-
zül valónak, segíthetünk is valamicskét,
azzal, hogy mikor kiinduló helyéről meg-
mozdul, kissé tájékoztatjuk. Ha rossz irány-
ban megy, a rendező azt mondogatja:

»hideg, hideg!« Mikor jó irányban halad:
»meleg, meleg!« Szobában, ha zongora van,
a zongorának gyöngébb vagy erősebb zen-
getésével nyujtunk neki tájékozást, s mikor
már egészen közel jár a kincses kötélnél,
azt kiáltjuk: »tűz! tűz!« vagy nagyon erő-
sen szólaltatjuk meg a zongorát.

Szó-rejtvény.

Nyolcz betüből állok,
De tagom csak három;
Pihen ekkor minden munkás
Télen úgy mint nyáron.
Első tagom hasznos ásvány,
Ebből készül zár és csákány.
Második tagom ha veszed,
Vargának szerszámát leled.
Első tagom végbetűjét
Másodikhoz hogy ha teszed,
Esz után poros utcán
Ezt ki soh' sem kerülheted.
Legutolsó tagom
Ragyogó égi test,
Míg ez le nem nyugszik,
E földön nincsen est.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis mesekönyv.“

Grimm testvérek nyomán. (A „Forgó bácsi
könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

A HINTA

vagy

SOK A JÓBÓL IS MEGÁRT.

(Három képpel.)

HEDD meg a kedvökért, öregem, szólt
a mama. Csakugyan nem nagy dolog.

— Persze, hogy nem. De attól tartok, nem
nekik való. Hanem mégis megteszem, csak
hogy a magunk kedviért, mert nem marad-
hatunk békességben, amíg az a hinta meg
nem lesz.

Csakugyan, a kis Majmuska és a kis Maj-
minka már vagy két hét óta minden istenadta
nap legalább is tizszer újra kezdték a nyafogást,
hogy nekik nincs hintájok, játszó-tár-
saiknak pedig van. A harmadik szomszédba
kell menniök, ha hintázni akarnak egy kicsit.

No, hát végre teljesedett a kívánságuk.
Kaptak hintát, de hozzá intést is, hogy
szépen, okosan kell hasznát venni, nehogy
megártson a mulatság.

Majmuska majd hogy a szemébe nem ne-
vetett az apjának, Majminka pedig bizony
meg is tette, de szerencséjére apja azt
hitte, hogy örömeben nevet.

No, az is igaz, hogy roppantul örültek.
A Viczákat tüstént lecsapták a földre és
hozzá fogtak a hintázáshoz.

— Nevetséges, amit apus beszél, szólt
Majmuska fönn a hintán. Én akár estig
is elhintáznék. Olyan kellemes!

Estig nem, de ugyancsak sokáig hintá-
zott; olyan sokáig, hogy Majminka meg
sem győzte várni, amíg reá kerül a sor.
Hát kissé odább sétált a virágokhoz. Nagy
idő mulva vissza tért és az első pillanatban
megijedt, mert Majmuskát a földön heverve
találta. De aztán nagyot nevetett.

— Leszédült, hahaha! Ugy kell neki,
mit hetvenkedik? Mindig gyöngé volt a feje.

De én majd megmutatom, hogy akár estig is kibirom.

Birta-e, nem birta-e, nem tudom; de az bizonyos, hogy az ozsonna ideje rég elmúlt s a két kicsike nem jelentkezett. Pedig ez éppenséggel nem volt szokásuk, sőt máskor majd lehúzták a mamát a székéről, hogy induljon már ozsonnát adni. Nagy bajnak

kellett történni, hogy ma nem kell nekik ozsonna.

Aggódva indultak az öregek ki az udvarra, azután a kertbe. Nem köllött sokáig kutatniok. Ott feküdt Majmuska is, Majminka is a földön, a hinta közelében.

Majminka még alélt állapotban hevert ott, és Majmuska sem igen tudott beszélni.

De nem is volt rá szükség, ugy is meglátszott rajtok, hogy nagyon oda vannak és azt is mindjárt kitalálták az öregek, hogy mitől. Gondosan ápolgatták a kis betegeket és alapos vizsgálattal kiderítették, hogy Majmuskának a lába rándult meg, Majminkának pedig az orra zuzódott be a hintáról való lezuhanásnál.

Ők maguk ezt most még nem is tudták, nem is érezték. Rettenetesen fájt és szédült a fejük, nem köllött nekik semmi, még ozsonna sem; még folyvást forgott velök a világ és ha megszólaltak is, csak jajgattak és sóhajtoztak.

Lassan, nagyon lassan ocsudtak föl és késő este lett, mikor végre talpra állni bir-

tak. Ekkor is csak azt kívánták, hogy lefekhessenek s mentek rögtön ágyukba. Egyikök

sem szólt, de egyik is, másik is olyanformát gondolt, hogy nincs egészen rendben a szénájok. Bele betegedtek a multságba és holnap alkalmasint még kellemetlen folytatása következik, mert a szigorú apa nem engedi el a büntetést, amiért intésére nem hallgattak.

Nagy örömeikre azonban az öregek nem igen beszéltek többé a dologról.

— Okosabb is, sugta Majmuska Majmin-kónak. Hiszen már meggyógyultunk.

— Szerencsésen elkerüljük a büntetést, örvendezett Majminka.

De biz' ez az öröm nem tartott sokáig. Mert amint aztán kísértáltak a kertbe, ijedten látták, hogy csak hiült helye van a hintának. Jajgatva futottak apjukhoz s panaszták, hogy valaki ellopta a hintát.

— Dehogy lopta! Én vettem le és ebben az esztendőben nem is teszem vissza. Nem tudtátok mértékkel élvezni a jót, tehát hogy sem többször is megártson, semmit sem kaptok belőle.

HÁROM GYERMEK, EGY LAPDA.

(Képpel a czimlapon.)

LONKA! Ez mi dolog?
Hármunké a lapda!
Egyik a másik után,
Sorra kézbe kapja.

*S egymagadnak a játék
Bizony, jól sem eshet.
Örömdet a közös
Játékban keressed!*

*Karikába álljunk hát,
Te, én meg az Endre.
Hárman mulassunk vele —
Ez a dolog rendje.*

ELSŐ LOVAGLÁS.

LACZINAK és Ferinek legnagyobb kívánsága egy ló volt. Mily kellemesen lepődtek meg, midőn egyszer az istállóba menve, hogy ott szokásuk szerint a kis csikókban gyönyörködjenek: takaros kis fekete ponny-lovacskát pillantottak meg. Laczi és Feri azonnal felültek Bolhára (ez a lovacska neve) és nagy bátorsággal lovagoltak rajta addig, amíg Bolha a jászolhoz volt kötve. De egyszer csak kedvük kerekedett, hogy eloldják és úgy lovagolnak rajta. Meg is tették, nem gondolván meg, mi lesz a következménye. Bolha engedte magát szépen kivezetni. Eszükbe sem jutott, hogy az istálló-ajtót betegyék. A benn lévő nagy lovak egyike egyszerre csak elkezdett nyeríteni. Alig hallotta meg ezt Bolha, midőn kirántotta a kötő-féket a meglepett Laczi kezéből s vissza futott az istállóba. A nagy lovak össze harapdálták és rugdalták, elakarták tépni a kötelet, mellyel a jászolhoz voltak kötve. Az egész istállóban nagy forradalom volt és ki tudja: mi történik, ha a közelben lévő kocsisok a zajra oda nem futnak és rendet nem csinálnak.

A fiúk okultak ez eseten. Mikor a lovacs-kát ismét kivezették, azonnal behúzták az istálló-ajtót, hogy vissza ne mehessen. Már most azt hitték, hogy így csak ráülhetnek a Bolhára és úgy lovagolnak, mint a nagyok, amit könnyűnek vélték.

Szépen meg is osztoztak. Először a kis Feri ült rá és vezette a lovacs-kát Laczi, egy jól megtermett izmos alföldi gyerek, aki biztos kézzel vezette körül néhányszor Bolhát a pázsiton. Az igazat megvallva: Ferkó az a csöpp kis vitéz, ott a lóhátán, nem vágott olyan arcot, mint aki biztosan érzi magát; sőt, mihelyt a ló nyeritni, vagy kissé gyorsabban menni kezdett, szegény Ferkó majd hogy sirva nem fakadt.

A könyeket csupán csak előttem tartotta vissza. Ugy ült a lovon, mint ha ki lett volna keményítve, s láttam, hogy minden dicsőség mellett is milyen megkönyebülve sóhajtott fel, midőn Laczi kijelentette, hogy már most ő kívánna a Bolhára felülni és Feri vezesse.

Hát bizony még Laczi is olyan huszár, hogy senki más ott nem lévén, magam emeltem-toltam fel a lóra. Feri aztán vezette.

Künn a szabadban, az istálló mellett van egy csikó-állás, (karám, mely dróttal van elkerítve s benn az állásban sok nagyobb csikó van, amelyek még betanítva nincsenek.)

Bolha a sok jó pajtást megpillantván, vigan kezdett nyeríteni, amitől Feri anynyira megijedt, hogy nem mert szorosan mellette maradni hanem messzebb állt s a kötő-féket tágan tartva, futni kezdett. Bolha ennek még jobban megörült s még vigabban nyerítve ugyancsak ficzánkolt. Laczi, aki a lovon ült, büszkén tekintett körül, hogy ő most már úgy lovagol, mint a nagyok. Én azonban nagyon megijedtem, mihelyt Bolha futásnak eredt. Ferkó nem bírta követni s akkor már tartani sem tudta. El is bocsátotta a kötő-féket és Bolha villámgyorsan vágatni kezdett. Akkor már Laczi sem gondolt arra, hogy ő most úgy lovagol mint a nagyok, hanem kétségbe esetten kiabálni kezdett. De magam is nagyon meg voltam

ijedve, mert első gondolatom volt a — Tisza. Igenis, a Tisza-folyó, mely nagy kanyarodással éppen itt a pusztá alatt folyik el.

Bolha eszeveszetten nyargalt. Szerencsére a nagy ficzánkolás közben lerázta a hátáról Laczit, aki, mint későbbben bevallotta, maga sem bánta már, hogy a ló sörényét eleresztve, a földre esett.

Bolha tovább vágatott.

Laczi, mint ha csak tudta volna, mily aggodalmat álltam ki, vidám kacagással talpra ugrott és futott vissza hozzám. Csak mikor már ott volt mellettem s én karjaimban tartottam, csak akkor tapogatta meg a helyét, ahol megütötte magát, szerencsére nem veszélyesen.

És mi történt Bolhával?

Bolha jobbnak látta nem a Tiszába futni, hanem neki szaladt a drót-kerítésnek. Valahol rést talált s beállított a karámba, ahol aztán a jó pajtások majd agyon-rugták és harapták.

A történetek után Laczi és Feri csak úgy lovagolnak, hogy a kocsis vezeti a lovat. Olyankor aztán felülnek rá mindketten, sőt néha még Gizikét is föltesszük rá és most hármásban is lovagolnak. Bolha olyan szépen viszi őket és hozzá olyan szelid arcot vág, mint ha nem is ő volna az a minapi szilaj alföldi lovacska.

Ez a Laczi első lovaglásának története.

Leona néni.

MEGFÉJTÉSEK ÉS MEGFÉJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 19-dik számában közölt rejtett közmondás megfejtése:

Lassan járj, tovább érsz.

Helyesen fejtették meg: Szilágyi Évike, Habinay Iván, Klivényi Ilonka, Kövesi Rudi, Galatz Margit és Paula, ifj. Münnich Aurél, Trettina Irma és Béla, Havas Margit, Angermayer Béla, Szelke Hajnalka és Józsi, Ordódy Irén és László, Podleszny Irénke, Toldi Piroska, Bencsik Mariska, Molnár Ferike, Tost Aurél, Bulyovszky Gyula, Áchim Mariska, Przybilla Jenő, Grün Aladár, Kremzír Alice, Edith és Ernő, Babos Sándor, Jánosi A. (nevedet ird ki egészen. F. b.), Mérey

Ágosta, Fleischmann Erzsike, Wettstein János, Papp-Szász Tamás, Haykiu (?) István (tisztábban ird ki a nevedet! *F. b.*) Hacker Ervin, Wallfisch Irénke, Körmendy Matild, Krivány Laczi és Dini, Rátz Vilma és Ottó, Kalmár Rózsika, Alexy Elza, Bolyó Pálma és Károly, Herzfeld Paula, Schöpff Szerafina, Gutmann Irma, Nékám István, Neumann Alice, Patterson Margit és Orsolya, Bruck Juliska, Mihalik Ilonka, Lám Nelly és Miczi, Fleischmann testvérek, Malatinszky Zoltán, Botka Lajos és Bandi, Muhoray Margit, Fiedler Alexa, Farkas Mariska, Ilona és László, Fizély Etel, Weldin Oszkár és Sándor, Pyber Margit és Béla, Hauer Iluska, Hollaky Ferike, Ficzere Ilonka, Baranyi György, Dósa Magda, Molnár Katicza, Berczelly Yerta, Graef Paula és Márta, Seidler Róza és Gizella, Irinyi Szabolcs és Csaba, Kövesdy Aurélia. (elég egy utónév; vagy az a *Mary* egy második megfejtő neve? *F. b.*), Groedel Lajos, Csizék Ilona, Unger Béla, Badics Gizella, ifj. Knobloch József, Leitner Kálmán, Weisz Anikó és Ödön, ifj. Molnár Gyula, Mihályi György, Lányi Mela, Viola és Tivadar, Bódy Ödön, Toldi Ilona és Ferike, Jacobovics Anti, Megele Margit, Lukács Irma, Fáy Endre és Árpád, Mauthner Ilke és Imre, Heller Margit, Graner Stefike, Márta és Hilda, Pécs Mariska, Jakab Böske és Margit, Fuchs József, Saláth Ilona, Weinberger Elvira, Riza és Gyöző, Schwarz József és Béla, Éder Olga, Angyal Irma, ifj. Röck Gyula, Sztányi Jolán, Platzner Vilma, Jurenák Gizi, Laczi és Feri, Motesiczky Lénárd, Büttner Irmuska, ifj. Jákó János, Szent-Iványi Carla, Grubits Mariska, Salzberger Aranka és Nándor, Lipták Irénke, Danielisz Margit és Jenő, Zinner Erzsike, Pollák Irén, Margit és Béla, Freund Károly, Kresz testvérek, Roger Marczel, Záborszky Mariska és Dezső, Jakab Rozika, Keórtvélyessy Zoltán, Payr Hugó, Schwarz Magda, Kreibig Sándor, Bornemisza Józsi, ifj. Boróczy Lajos, Rosenfeld testvérek, Kraicsovics Ottó és Sándor, Fáy Erzsike, Farkas Mariska, Sier Friczi, Hecht Margit és Piroška, Takách Ilonka, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Brüll Albert, Klopstock Tekla, Probstner Arthur, Schreyer Imre, Radiny Gyula,

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Groedel Lajos, Mármaros-Szigeten*, kinek a jutalom-könyvet (*»Mesék«*, az ifjuság számára írta *Greguss Ágost*) a kiadóhivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* L. köt. 18-ik számában közölt nyelvgyakorlat megfejtését beküldték még: Berczelly Yerta, Kövesdy Aurélia, Heszke Irmus, Mihályi György, Lukács Irma, Spitzer Riza és Sárka, ifj. Röck Gyula, Salzberger Aranka és Nándor, Freund Károly, Keórtvélyessy Zoltán.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szügyi Lóránd. Azt, majd ha találkozunk, jobban eligazítjuk élő-szóval. Gyermekek-jegyet nem osztogatnak. — **Kürthy Lajos.** A *»Kis Lap«* közleményeit arányosan köll beosztanom. Azt hiszem, bár hol szakadna meg az *»Omas és Lalla«* története, mindenütt oly részében szakadna meg, amelynek folytatását kíváncsian várjátok, s csak az elégitene ki, ha az egész elbeszélés egyszerre jelenne meg. Már pedig ez, és ezt magad is belátod, nem lehet-séges. Porzóval behinteni levelet azért nem illik, mert a csikorgó fővényszemek kellemetlen érzést támasztanak a levél felbontójának kezén. Mint régi rossz szokást mindenütt mellőzik is már. — **Kreibik Sándor.** Az a munka a folyó év őszén fog megjelenni egy kötetben s belőle kóstolóba a *»Kis Lap«* egy-két részletet közöl is majd. Roszcsont Ferke csak nemrég szólalt meg. Egy darabig pihentessük a lurkót. Tán Ida néni előszóllítja őszre, amidőn, meglehet, kiállításí rugaszkodásait fogjuk megismerni. — **Badics Gizi.** A rejtvényke megjelen, bár a 17 betüből jóval többet is lehetett volna össze állítani. A szini előadástok szép sikere kedves tudomásomra szolgál. — **Szilágyi Évike.** Sorodat türelemmel kell kivárnod. Vannak, akiknek rejtvénye a beküldés után csak egy évre jelen meg. Rendet köll tartanom, így követeli az igazság. — **Miskolcz** posta-bélyeggel névtelen lev. lap érkezett. A három rejtvény kettejét besoroztam, amit a megfejtéssel nem tehettem. — **Motesiczky Lénárd.** Mit írjak neked, ha *»Érdemleges«* dologban nem fordulsz hozzám? A találkozásnak igen örvendek. A kiállításból még bizony semmit sem láttam, mert két hete nyomom az ágyat. — **Platzner Vilma.** Az említett könyv rég forog már a közönség kezén olcsó és csinos kiadásban. Bár mely könyv-kereskedőnél megrendelheted. — **Jakab Rozika.** Elért sikereden igazán örvendek. — **Zauner Rikárd.** Jól ki van gondolva, de gyöngén előadva. Különbben tán képrejtvénynek inkább válna be. Meg is rajzoltatom talán. A középső ő hosszu, s így nem lehet ő. — **Eislitzer Margit.** Ha vettem kéziratodat, bizonyára válaszoltam is. — **Tichy Kálmán.** Valóban lélekemelő ünnep lehetett az a tettek, midőn az ezred-év emlékére hét hársfát ültettetek el az iskola udvarán. Viruljatok mindnyájan: ti is, a fák is! Csinos keret-rajzokban örömmel tellett. — **Mauthner Ilke és Imre.** Tudtommal a selyem-hernyó semmi más fa lombját meg nem eszi, csak az eperfáét. Hogy a ribizke-bokor levelel élne, nem hiszem. — **Neumann Alice.** Derék kis tanuló vagy. — **Velencei Tibor.** Méltó panaszodat közöltem a kiadó-hivatallal s ez majd felelősségre vonja a kihordót. — **Nékám István.** A dologban nincs tévedés. Nagyon figyelmesen vizsgáltam át és vettem össze valamennyit. A ti ünneplésitek is méltó volt a magasztos alkalomhoz. — *Több levélről a jövő számban.*